

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2650/24
26.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Ранковић, адвокат из Велике Плана, Милоша Великог бр. 38, против тужене Републике Србије, коју заступа Републички правобранилац, Одељење у Пожаревцу, Јована Шербановића бр. 4, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани П 623/22 од 11.3.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.3.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани П 623/22 од 11.3.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је утврђено да су тужиоци, по основу одржаја преко 20 година, постали власници са по 1/2 удела на кат. парцели бр. ..., њива 4. класе, у потесу ..., укупне површине 1ха 47а 24м², уписане у Лист непокретности бр. ... КО ..., као власништво Републике Србије која је уписана на предметној непокретности са 1/1 удела и дужна да призна и дозволи тужиоцима да се на исту на основу ове пресуде могу укњижити као власници са по 1/2 удела на предметним непокретностима у Служби за катастар непокретности Велика Плана, без њеног даљег знања и присуства. Ставом другим изреке пресуде одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целисти, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама

и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана пресуда морала бити укинута. Првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење, које нису у супротности са садржином изведених доказа, а изрека пресуде је јасна и не противречи разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и на примењене прописе, те пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, па се тужена жалбом неосновано позива на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилаца, сада покојни ВВ, купио је кат. парцелу бр. ... КО ... од земљорадничке задруге Милошевац 50-их година и од тада су он, а потом и тужиоци у поседу спорне непокретности. Из Записника комисије за излагање на јавни увид података о непокретностима и правима на њима за катастарску Општину Милошевац бр. 951-12502/2012 од 14.9.2012. године, произлази да је у поседовном листу бр... КО ... предметна парцела била уписана на име ВВ, док је у зк.ул. бр.... КО ... наведена парцела уписана као општенародна имовина. Решењем о наслеђивању Општинског суда у Великој Плани О 177/97 од 14.7.1999. године за наследнике заоставштине покојног ГГ, од оца ..., коју чини и предметна парцела ... КО ..., оглашени су његов син АА и удова ДД. Спорна непокретност била је и предмет решења о наслеђивању Општинског суда у Великој Плани О 190/2000 од 29.6.2000. године иза смрти покојне ДД, удове ГГ, којим су за наследнике, оглашени овде тужиоци. На основу сагласних исказа сведока и тужилаца утврђено је да су тужиоци и њихови правни претходници, прво деда, па затим и отац, више од 50 година у непрекидној, неометаној и савесној државини предметне непокретности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби чл.28 став 2 и 4 и члана 72 став 2 и 3 Закона о основама својинскоправних односа, првостепени суд је закључио да су испуњени законом прописани услови за стицање права својине путем ванредног одржаја, с обзиром на то да су тужиоци доказали да су били у мирној државини предметне катастарске парцеле дуже од 20 година, а из чега следи да су као савесни држаоци, стекли право својине на непокретности одржајем, па је одлучено као у ставу првом изреке. Одлука о трошковима парничног поступка донета је у смислу одредбе члана 153 ЗПП.

И по схватању Апелационог суда у Београду, првостепени суд је све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева поуздано и потпуно утврдио, доказима које је правилно ценио сагласно одредби члана 8 ЗПП-а, а у жалби нису истицане нове чињенице, нити су предлагани нови докази, у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП, па утврђено чињенично стање није доведено у сумњу. На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да је тужбени захтев тужилаца основан.

Услови за стицање права својине одржајем прописани су одредбом члана 28 став 2 Закона о основама својинскоправних односа, тако што савестан и законит држалац непокретне ствари на коју други има право својине стиче право својине на ту ствар

одржајем протеком десет година и ставом 4 исте одредбе Закона којом је прописано да савесни држалац непокретне ствари на коју други има право својине стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година.

У конкретном случају, правилно је првостепени суд применио цитирану одредбу члана 28 Закона о основама својинскоправних односа, када је утврдио да су тужиоци стекли право својине на предметној парцели одржајем, протеком рока од преко 20 година, као и да је овај рок за тужиоце почео да тече ступањем на снагу Закона о изменама и допунама Закона о основама својинско-правних односа односно 4.7.1996. године, када су се стекли услови за утврђивање права својине на предметној парцели на основу ванредног одржаја, а од тада до марта 2022.године, када је поднета тужба у овој парници, протекао је рок од 20 година, прописан цитираном законском одредбом.

Неосновани су наводи жалбе тужене којим указује да се тужиоци не могу сматрати савесним држаоцима, јер им је дана 14.9.2012.године Комисија за излагање података о непокретностима саопштила да је предметно земљиште у државној својини. Ово са разлога што се из приложеног записника Комисије од 14.9.2012. године не може утврдити да су тужиоци били уредно позвани и да су излагању на јавни увид података о непокретностима КО ... лично присуствовали, с обзиром на то да комисија није констатовала њихово присуство, а и записник нису потписали.

Осим наведеног, савесност државине се претпоставља сагласно одредби члана 72. став 3. Закона о основама својинско-правних односа и претпоставку савесности потребно је да обори страна која тврди супротно, што тужена у конкретном случају током поступка није учинила. У конкретном случају, из изведених доказа произлази да су правни претходници тужилаца, а и тужиоци лично, више десетина година, без ометања, користили предметну парцелу, па није било директног повода да сумњају у своје право, нити да врше проверу уписа у јавним књигама. Ово нарочито имајући у виду да је предметно земљиште било део заоставштине иза покојног ГГ, као и предмет наслеђивања по решењу Општинског суда у Великој Плани О 190/2000 од 29.6.2000. године иза смрти покојне ДД, удове ГГ, којим су за наследнике оглашени овде тужиоци, који су и наставили несметано да га користе, сматрајући га својим. Из наведених разлога је и по схватању овог суда, правилан закључак првостепеног суда да су испуњени услови за стицање права својине путем одржаја.

Неосновано се жалбом тужене указује да првостепени суд није могао релевантне чињенице да утврђује из исказа тужилаца и сведока. Наиме, према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложи доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Начин слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, о рангирању доказа према доказној снази, као и о начину испитивања појединог доказа. Суд према специфичностима конкретног случаја слободно, без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним односно недоказаним чињеницама по правилима логике. Правилној оцени изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП претходи пре свега потпуна

анализа садржине исказа сведока и парничних странака у контексту оних чињеница које су суду потребне као релевантне и важне за доношење одлуке.

Првостепени суд је поступајући у складу са наведеним овлашћењима навео разлоге из којих је прихватио исказе тужиоца и саслушаних сведока, сматрајући да су исти сагласни у погледу фактичког стања и коришћења спорне парцеле, те да су потврђени материјалним доказима у списима предмета. Како из исказа тужиоца и сведока произилази да правни претходници тужилаца у поседу предметне непокретности од 50-их година, да су тужиоци предметну парцелу наследили од својих правних претходника, да су исту несметано и непрекидно користили, при чему је њихова државина била савесна, јер су с обзиром на околности, оправдано веровали да је држе као своју, то су неосновани жалбени наводи тужене којима се доводи у питање правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

Цењени су и остали наводи жалбе тужене али како се истима не доводе у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, то је Апелациони суд у Београду одбио жалбу тужене као неосновану и потврдио првостепену пресуду применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, као у ставу првом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, с обзиром на то да тужиоци, који су успели у овом спору трошкове нису тражили, а тужена нема право на накнаду трошкова поступка, па је правилно поступио првостепени суд када је одлучио да свака странка сноси своје трошкове.

С обзиром на исход жалбеног поступка, Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, те је применом одредбе члана 165 ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић